

Arrest

nr. 52 351 van 3 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 juni 2010 beslist de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de onontvankelijkheid van de aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die hieronder wordt weergegeven.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.11.2009 werd ingediend door :

(R.R.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een rijbewijs voor. Een rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. Het loutere feit dat een rijbewijs een objectief stuk is dat werd afgeleverd door de bevoegde administratieve instanties in Oezbekistan doet hier geen afbreuk aan.

Het door betrokkene voorgelegd attest van immatriculatie kan evenmin door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument daar dit attest geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs is. Bovendien werd het attest van immatriculatie opgesteld op basis van de gegevens die betrokkene zelf heeft doorgegeven aan onze diensten en kan deze bijlage geenszins als een identiteitsbewijs gezien worden. Om dezelfde redenen kan tevens de bijlage 26 niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel :

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

* Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 17.10.2006."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis, §1 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.). Verder verwijt hij het bestuur een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout begaat door hem mede te delen dat zijn aanvraag niet onontvankelijk wordt verklaard. Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen. Zij is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dit is hier niet op afdoende wijze gebeurd. De dienst Vreemdelingenzaken heeft geen rekening gehouden met alle voorhanden zijnde gegevens. Meer

bepaald deelde verzoeker mee dat hij staatloos is. Hij heeft in zijn verzoekschrift duidelijk het volgende vermeld: "Daarenboven kan verzoeker niet terug naar Oezbekistan omdat de Oezbeekse wet voorziet dat onderdanen die meer dan 2 jaar hun land verlaten hebben, de nationaliteit van dit land verliezen. De verzoeker is derhalve zijn nationaliteit kwijt". De dienst Vreemdelingenzaken heeft hiermee geen rekening gehouden. Meer nog, de dienst Vreemdelingenzaken heeft hierop gewoonweg geen acht geslagen. Evident is de staatloosheid niet onbelangrijk omdat dit inhoudt dat de verzoeker geen actueel paspoort voor handen heeft. De staatloosheid is derhalve een reden voor vrijstelling van de verplichting om een paspoort voor te leggen. De dienst Vreemdelingenzaken kan de bestreden beslissing derhalve niet correct hebben gemotiveerd aangezien duidelijk is dat niet alle voorhanden zijnde elementen in het administratief dossier werden beoordeeld. De weigering wegens afwezigheid van een identiteitskaart of paspoort is dan ook volkomen onterecht. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

In zijn repliekmemoire volhardt verzoeker in de opgeworpen middelen.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker betoogt in zijn aanvraag inderdaad het volgende: "Daarenboven kan verzoeker niet terug naar Oezbekistan omdat de Oezbeekse wet voorziet dat onderdanen die meer dan 2 jaar hun land verlaten hebben, de nationaliteit van dit land verliezen. De verzoeker is derhalve zijn nationaliteit kwijt".

De bestreden beslissing rept met geen woord over de opgeworpen staatloosheid van verzoeker.

De verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen dat "indien verzoeker staatloos zou zijn, hij hiertoe de geijkte procedures moet volgen: Hij kan een procedure tot erkenning als staatloze voor de Rechtbank van Eerste Aanleg inleiden. Het louter inroepen van de staatloosheid ter gelegenheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet valt bovendien buiten de bevoegdheid van de dienst Vreemdelingenzaken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het is exclusief de Rechtbank van Eerste Aanleg die dit kan beoordelen. Uit geen enkel stuk uit het dossier blijkt dat verzoeker dergelijke procedure heeft opgestart. Zelfs indien verzoeker dit wel zou hebben gedaan, verandert een dergelijke procedure niets aan zijn verblijfssituatie."

De argumentatie van de verwerende partij is een a-posteriori motivering die niet vermag een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet te herstellen. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 juni 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC